

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/164/2014
Identifikačné číslo spisu:	2313229830
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2313229830.1

UZNESENIE

Najvyšší súd D. republiky v právnej veci navrhovateľa Poľnohospodárskej spoločnosti Dolné Saliby, s.r.o., Dolné Saliby 1001, IČO: 36 260 878, zastúpeného advokátskou kanceláriou G. Lehnert, k.s., so sídlom v Bratislave, Budova ORBIS, Rajská 7, proti odporcovi W., bývajúcemu v E., zastúpenému advokátskou kanceláriou JUDr. Eleonóra Zuzáková, s.r.o., so sídlom v Galante, Mierové nám. 943/4 o nahradenie prejavu vôle odporcu a o určenie oprávnenosti užívať pozemky, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8 C 372/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2014 sp. zn. XX Co 16/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta uznesením z 10. decembra 2013 č. k. 8 C 372/2013-263 nariadil predbežné opatrenie, ktorým nariadil odporcovi umožniť navrhovateľovi za odplatu 66,39 eura/ha/ročne užívať pozemky vo vlastníctve odporcu, nachádzajúce sa v obci K., v katastrálnom území K., pozemky registra C parcelných čísel: 600 - trvalé trávnaté porasty o výmere 1168 m², 601 - trvalý trávnatý porast o výmere 12045 m², 602 - ostatná plocha o výmere 5182 m², 604 - trvalý trávnatý porast o výmere 21538 m², 605 - ostatná plocha vo výmere 706 m², 606 - ostatná plocha o výmere 34519 m², 607 - ostatná plocha o výmere 77240 m², 608 - orná pôda vo výmere 977266 m², 609 - ostatná plocha o výmere 90 m², parcelné číslo 610 - ostatná plocha o výmere 90 m², 611 - ostatná plocha o výmere 76 m², 621 - lesný pozemok o výmere 105374 m², 622 - orná pôda o výmere 19598 m², 623 - orná pôda o výmere 85926 m², 654 - ostatná plocha o výmere 868 m², 655 - ostatná plocha o výmere 4363 m², 656 - orná pôda o výmere 996228 m², 657 - ostatná plocha o výmere 90 m², 658 - ostatná plocha o výmere 151 m², 659 - ostatná plocha o výmere 76 m² a 715 - orná pôda o výmere 132565 m², zapísaných na liste vlastníctva číslo XXXX, vedenom Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom a zároveň nariadil odporcovi zdržať sa konania, ktorým by akýmkoľvek spôsobom navrhovateľovi bránil vo vykonávaní poľnohospodárskej činnosti na týchto pozemkoch, najmä zakázal odporcovi tieto pozemky užívať, dať do užívania, prenajať alebo inak umožniť užívanie týchto pozemkov

tretej osobe odlišnej od navrhovateľa, do skončenia konania vo veci samej.

Rozhodnutie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 76 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) stotožniac sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 102 ods. 1 O.s.p. a § 76 ods. 1 písm. e/ a f/ O.s.p. a osvedčením potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania. Vychádzal z toho, že právny predchodca navrhovateľa uzavrel v postavení nájomcu s prenajímateľmi C. a W. zmluvu o nájme poľnohospodárskej pôdy 30.12.2003, ktorej predmetom bolo užívanie pôvodných pozemkov s celkovou výmerou 255,585 ha, ku ktorým mali vlastníci pozemkov v čase uzavretia nájomnej zmluvy spoluvlastnícky podiel vo výške 939148951/1206536846. V nájomnej zmluve si jej účastníci dohodli nájomné vo výške 66,39 eura (2 000 Sk) za hektár ročne, spolu 16 967,74 eur ročne (Čl. IV bod 1). Následne vlastníctvo pozemkov nadobudol kúpnu zmluvou W., ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom, číslo vkladu V 2136/2013 z 21.6.2013 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Galanta (predtým Obvodného pozemkového úradu v Galante) z 27.5.2013 číslo konania GA2013/00014 - 54. Odporca nadobudol vlastníctvo k pozemkom v nájme navrhovateľa na základe darovacej zmluvy uzavretej medzi ním a W., narodeným X.X.XXXX., bytom B. v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Galanta, katastrálneho odboru, číslo vkladu V 2634/2013 z 18.7.2013 s účinkami vkladu 18.7.2013. Odporca ako nový vlastník pozemkov v nájme navrhovateľa vstúpil do tohto vzťahu namiesto W. ktorý predtým vstúpil ako prenajímateľ namiesto C. a W. Navrhovateľ sa o nadobudnutí nových pozemkov odporcom dozvedel 30.10.2013 pri náhodnom nahliadnutí do listu vlastníctva číslo XXXX.. Do uvedeného dňa považoval za vlastníka nových pozemkov W., ktorý sa 10.10.2013 osobne dostavil do sídla navrhovateľa a zástupcovi navrhovateľa tvrdil, že je vlastníkom nových pozemkov a ani v písomnej komunikácii neinformoval navrhovateľa o tom, že vlastníkom nových pozemkov nie je on ale jeho brat - odporca. Listom zo 14.10.2013 vo svojom mene, tvrdiac, že je oprávnenou osobou, vyzval W. navrhovateľa, aby s ním uzavrel nájomnú zmluvu na nové pozemky za nájomné 250 eur/hektár/ročne, čo by pre navrhovateľa ako nájomcu týchto pozemkov predstavovalo zvýšenie nájomného o takmer 300 %. Zároveň uviedol v liste, že v prípade, ak sa navrhovateľ nevyjadrí do 5 dní, pristúpi k odovzdaniu a prevzatíu týchto pozemkov. Navrhovateľ vo vyjadrení zo 17.10.2013 k uvedenému listu si uplatnil v zmysle § 14 ods. 8 druhá veta zákona o pozemkových úpravách svoje právo na uzavretie zmluvy o nájme nových pozemkov s účinnosťou od 1.11.2013 za rovnakých podmienok dohodnutých pri nájme pôvodných pozemkov v zmluve o nájme pôdy z 30.12.2003. Odporca listom z 5.11.2013 odmietol uzatvoriť s navrhovateľom zmluvu o nájme nových pozemkov a vyzval ho, aby najneskôr do 15.11.2013 odovzdal nové pozemky v pozberovej úprave pôdy, pričom požadoval, aby všetky porasty na nových pozemkoch boli do tejto lehoty odstránené. Osvedčenie nároku navrhovateľ považoval dané tým, že preukázal hrozbu zo strany odporcu neoprávneným zásahom do jeho práva na užívanie nových pozemkov a zberu úrody z týchto pozemkov, ako aj zásahom do jeho vlastníckeho práva k porastom na týchto pozemkoch. Túto hrozbu považoval osvedčenú listami brata odporcu W. zo 14.10.2013 a 23.10.2013 a listinnými dôkazmi o výške investícií navrhovateľa na pozemkoch vo vlastníctve odporcu vo výške 340 000 eur. Okresný súd ďalej uviedol, že naliehavosť poskytnutia predbežnej ochrany navrhovateľovi spočíva v reálnej hrozbe vzniku rozsiahlej ujmy vyplývajúcej z vyššie uvedených listov, v ktorých odporca prostredníctvom W. hrozí prevzatím pozemkov, ktoré navrhovateľ užíva v zmysle zmluvy o nájme poľnohospodárskej pôdy z 30.12.2003 a zničením porastov na týchto pozemkoch. Odporca prostredníctvom W. v liste zo 14.10.2013 hrozil navrhovateľovi zásahom do porastov na týchto pozemkoch v prípade, že sa k jeho požiadavke nevyjadrí do 5 dní a tiež hrozil prevzatím týchto pozemkoch a zásahom do porastov na nich vysadených napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že zmluva o nájme poľnohospodárskej pôdy z 30.12.2003 zanikne až 31.10.2013. Dospel k záveru, že neuzavretie zmluvy o nájme nových pozemkov len z dôvodu niekoľko dňového omeškania navrhovateľa s platením nájomného by bolo zo strany odporcu nepochybne výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Neuzavretím nájomnej zmluvy dochádza k zjavnému nepomeru v právnom postavení strán, keďže dôsledkom takéhoto výkonu práva odporcu môže byť pre navrhovateľa ohrozenie alebo zničenie jeho investície do porastov na nových pozemkoch, avšak postavenie odporcu, ktorý na hospodárenie na týchto pozemkoch nevynaložil žiadne prostriedky sa žiadnym spôsobom nezhorší. V prípade nenariadenia predbežného opatrenia by konanie odporcu požívalo právnu ochranu a hroziacu ujmu navrhovateľa bude možné napraviť len ťažko, ak vôbec.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Trnave uznesením z 10. marca 2014 sp. zn. 23 Co 16/2014 napadnuté predbežné opatrenie zmenil tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. V odôvodnení uviedol, že inštitút predbežného opatrenia plní prevenčný charakter, tzn. že prostredníctvom tohto inštitútu je možné poskytnúť dočasnú súdnu ochranu právnym vzťahom (nie vzťahom faktickým), ktorých porušenie ešte len hrozí, dospel k záveru, že uvedená podmienka v danej veci nie je splnenou. Navrhovateľ síce osvedčil svoj nárok vo veci samej, t.j. z obsahu návrhu na začatie konania nemožno výslovne bez akéhokoľvek dokazovania dospieť k záveru o bezúspešnosti nároku vo veci samej, avšak nepreukázal potrebu okamžitej ochrany svojho práva nájmu, nakoľko jeho právo nájmu k predmetným pozemkom odporcu zaniklo priamo zo zákona 31.10.2013 a návrh na začatie konania bol podaný 12.11.2013, t.j. v čase kedy neexistoval nájomný vzťah navrhovateľa k predmetným pozemkom vo vlastníctve odporcu, ktorý neexistuje ani v súčasnosti. Z uvedeného dôvodu, vzhľadom k neexistencii práva (nájmu), ktorému žiadal navrhovateľ predbežným opatrením poskytnúť predbežnú ochranu, možno dospieť len k jedinému záveru, že absentuje právo, ktorému by mohol súd dočasnú ochranu poskytnúť. Okrem toho odvolací súd poukázal na to, že navrhovateľ o skončení nájmu 31.10.2013 vedel na základe rozhodnutia bývalého obvodného úradu z 27.5.2013 (ktoré mu bolo doručené), preto pokiaľ by postupoval so starostlivosťou riadneho hospodára, nepochybne by bol sám zabezpečil ochranu svojmu, už zaniknutému právu nájmu, včas. Pokiaľ ide o dočasnú ochranu tvrdenému vlastníckemu právu navrhovateľa k porastom vysadeným na pozemkoch odporcu v roku 2007, k tomu odvolací súd uviedol, že v čase výsadby rýchlorastúcej vrbí, o ktorej navrhovateľ tvrdí, že bude v zberovej aktivite o 25 rokov, t.j. v roku 2032, navrhovateľ vedel, že jeho zmluvný nájomný vzťah končí k 31.12.2014 a i napriek tomu výsadbu uskutočnil. V danom prípade ochrany vlastníckeho práva navrhovateľa k porastom vysadeným na pozemku, i keď spravidla trvalé porasty na pozemku sa nachádzajúce, sú súčasťou pozemku (pokiaľ osobitné predpisy neustanovujú inak), odvolací súd dospel k záveru, že samotným užívaním pozemkov odporcu odporcom, prípadne aj treťou osobou, nepríde bez ďalšieho k ohrozeniu uvedených porastov, navyše, keď odporca listom zo 14.10.2013 prejavil vôľu vyriešiť aj otázku porastov na svojich pozemkoch a listom z 5.11.2013 vyzval k odstráneniu porastov navrhovateľa, v žiadnom prípade nehrozil ich odstránením, ktorých obsahom listov preukazuje ohrozenie porastov navrhovateľ. Z uvedeného potom odvolaciu súdu vyplynulo, že navrhovateľ nepreukázal bezprostredne hroziace nebezpečenstvo odstránenia porastov užívaním pozemkov odporcu odporcom, prípadne treťou osobou. Právo zabezpečiť vloženie investície je možné iným spôsobom, napríklad dočasným zákazom odstrániť porasty z pozemku odporcu, samozrejme za splnenia ďalších podmienok. Záverom uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa poskytol dočasnú ochranu navrhovateľovi bez právneho dôvodu, nepostupoval správne.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol navrhovateľ dovolaním a navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie súdu druhého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dovolaní namietal, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne, nezrozumiteľne a nepresvedčivo odôvodnil a nevysporiadal sa riadne s právnou argumentáciou navrhovateľa, ktorú uviedol v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v tejto veci, zaťažil konanie vadou, ktorá spočíva v odňatí možnosti konať pred súdom. Zároveň namietal, že súd nesprávne právne kvalifikoval nárok navrhovateľa, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a dospel k nesprávnemu záveru, že navrhovateľ nepreukázal hrozbu bezprostrednej ujmy, čiže napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K dovolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca, ktorý uviedol, že v danom prípade postupom súdu nedošlo k žiadnej vade konania a navrhovateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, pretože dovolaním nie je možné napadnúť akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu, ale iba také voči, ktorému podanie dovolania pripúšťa zákon.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236

ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo dovolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. zároveň vylučuje, proti ktorým uzneseniam z hľadiska ich predmetu nie je prípustné podať dovolanie.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovolateľ v danom prípade napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, proti ktorému vylučuje zákon (§ 239 ods. 3 O.s.p) podať dovolanie, preto prípustnosť dovolania dovolateľa v danom prípade nevyplýva zo žiadneho z ustanovení § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.

Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či nedošlo k týmto vadám, vyplýva z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, d/, e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a namietal, že mu v dôsledku nedostatkov v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Dovolací súd preskúmal odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu z hľadísk vyplývajúcich z ustanovení § 157 ods. 2, § 167 ods. 2 a § 76 O.s.p. a dospel k záveru, že odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu nemožno vytknúť nedostatok riadneho, vyčerpávajúceho odôvodnenia alebo extrémny nesúlاد právnych záverov so skutkovými zisteniami alebo vnútornú protirečivosť jednotlivých častí odôvodnenia. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením súdneho

rozhodnutia poukazoval aj na ústavné právo na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy), tak dovolací súd dodáva, že dovolávať sa práva na súdnu ochranu sa možno v medziach zákonov, ktoré toto právo vykonávajú (čl. 51 Ústavy). Preto obsah tohto ústavného práva je daný predovšetkým obsahom právnych predpisov nižšej právnej sily - príslušných zákonov a dovolací súd porušenie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nezistil, rovnako ako nezistil nedostatky odôvodnenia rozhodnutia, či už súdu prvého alebo druhého stupňa. K napádanému rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolací súd osobitne uvádza, že tento svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil a je z neho zrejmé, ktoré ustanovenia, ktorých právnych predpisov použil, z akého dôvodu ich aplikoval ako aj logická väzba medzi použitím zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu. Z dôvodov vyššie uvedených dovolací súd už len konštatuje, že prípustnosť dovolania dovolateľa z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. taktiež nevyplýva.

Z obsahu dovolania je ďalej zrejmé, že dovolateľ v dovolaní namietal, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľa v zmysle § 239 O.s.p. prípustné nie je, dovolateľ neopodstatnene namietal existenciu procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšla najavo ani žiadna iná vada konania uvedená v § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní nebol navrhovateľ procesne úspešný a z toho dôvodu mu nevzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Na druhej strane odporca ako procesne úspešný účastník v dovolacom konaní, si právo na náhradu trov konania príslušným návrhom (§ 151 ods. 1 O.s.p.) v konaní neuplatnil a preto mu súd právo na náhradu trov konania nepriznal. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.